

gener 1965

N.º 53

circular para los socios

informa el consejo directivo

A todos los asociados se les comunica que está formándose una Sección o Grupo Juvenil que abarcará a todos los jóvenes de ambos sexos para fomentar en ellos la práctica del excursionismo en todas sus especialidades. Habiéndose iniciado estas, se ha fijado los jueves de cada semana para intercambiar opiniones y preparación teórica. Estos muchachos estarán aleccionados por tres miembros de la Sección Montaña que cuidarán de las salidas oficiales del grupo. Si algún muchacho desea informarse al respecto puede dirigirse a nuestro vicepresidente Sr. Blanes.

También anunciamos que en la primera quincena del mes de febrero habrá Asamblea General Extraordinaria, para adicionar a nuestros Estatutos las nuevas normas indicadas por el Estado con referencia a las nuevas disposiciones referentes a la Ley de Asociaciones, Asamblea que esperamos asistan la mayoría de nuestros asociados.

Comunicamos asimismo que en este mes de enero habrá el Reparto de Premios correspondiente al último semestre, conjuntamente con una velada, aproximadamente hacia el último sábado del mes.

Deseamos también a todos nuestros asociados y familiares un próspero año 1965 y para nuestra Entidad el deseo de que pueda marcar otro jalón en su marcha social y deportiva.

Y finalmente anunciamos para el día 21 de febrero la Cena Anual de Socios. Pueden inscribirse en nuestro local.

secretaría

Movimiento de socios entre Noviembre y Diciembre

ALTAS

- 879— Manuel Artigas Bertrán
- 880— Nuria Vila Mestres
- 881— Miquel Orriols Mas
- 882— M.ª Pilar Nuet Valera
- 883— Francesc Arqués Borrás
- 884— Nuria Gascón Peribañez
- 885— M.ª Angels Albet Ortiz
- 886— Isidro Poch Milá
- 887— Pere Roca López
- 888— Valentin Rua Mestres

BAJAS

- 510 Sep. 59— Emilia Forné
- 779 Mar. 63— M.ª Terese Fontanillas
- 718 Mar. 62— Lluís Forgas
- 802 Jun. 63— Jorge Alcaraz
- 437 Jul. 58— Salvador Rovira

asociado premiado con cien pesetas

Mes Diciembre : 635

Jaume Piñol Nogués

A.E. TALAIA

BIBLIOTECA

ARXIU

" CREU DE SANCTUS "

A la banda meridional de Catalunya, banda esquerra de l'Ebre hi ha una muntanya que quasi bé te mil metres d'altura (994). La gent del país la coneix per la "Creu de Sanctus", si bé però oficialment està batejada en els mapes catastrals per el nom de "Chaquera". Aquesta muntanya es l'eix d'unes tenalles serralenques que fins el N. arriben al poble de Rasquera i per l'Oest quasi bé al Ebre, adreçant-se entre Benifallet i Tivenys. El nom d'aquesta serralada es Serra de Cardò. Dintre els braços de dites tenalles, sortint del vèrtex i baixant suaument es troba una planura penjada a cent metres d'altura que es nomenada Circ de Cardò.

Des de aquest vèrtex fins on queda tallat hi han vint-i-set fonts d'aigües fresques i clares i quasi al finir, tres fonts medicinals. En aquest barranc de cara al N. amb roca banda i banda s'hi escalonen quatre ermites, ben conservades, ben situades amb aigua cadascuna d'elles i a la fi s'aixeca sobre les runes de l'antic convent de carmelites, el Balneari de Cardò penjat sobre la cinglera de exactament cent cinc metres, per el que tan sols s'hi entra i surt per la carretera de grava terra construïda l'anv 1909, barrinada a la cara Est de la vorera de la serra.

Ultra aquestes caraterístiques que ja la fan encisadora, també hi han coves i avencs que serà un jorn interessant beixar-hi i el riu Ebre d'amplada extra ja en aquesta part.

Aquesta comarca no havia sigut mai visitada excursionísticament per cap membre de la nostra Agrupació. Tan sols el Sr. Miquel Fortuny, havia assolit i per carretera manta vegades el Balneari de Cardò, del que sabien per ell que està situat en un paratge on es pot gaudir d'una bellesa de relleu.

Estudiarem la manera d'entrar dintre les tenalles de la forma mes susu, econòmica i escaient i escullirem com a base el poble de Rasquera, a 174 m. d'altura, a dos Km. del riu Ebre i a 14 Km. de Mora, poble que està sota la protecció d'un turó de considerable altura, al que precisament es nomenat "Atalaia" on hi ha l'ermita de Sant Doménec, sant per el que el poble té una veritable bogeria, car que durant segles protegí als habitants de totes les plagues de pesta que varen patir Tortosa per una banda i Mora per l'altra i a Rasquera mai un sol brot, lo que es contradiu però, el que el patró que es venera a l'església de gran nau servada per sis columnantes, sigui Sant Joan. Misteris de la fabletat humana.

De bon mati sortirem del poble per la carretera que va al Perelló, no per la que va a Cardò a fi i efecte de atansar-nos a la serralada per la part oriental que es la mes suau, al menys des de la banda Mora-Rasquera, pujar dalt les tenalles a 950 metres i fer el "Sanctus" finint sobre Cardò al capvespre de la jornada

El panoramà es superb degut especialment al taló de forns que sempre tenim, aixó es, les serralades de l'allra banda del riu, Pàndols i Caballs que es retallen ben bé. El bó del dia i l'espectacle feia avançar xino-xano. Després de 29 minuts de carretera i de 53 de camí de carro ens situem en una cuilla de corriols. El de l'esquerra salva la serra per la Font del Teix i el de la dreta per el Portilló de Cardó. Es aquí quan comencen a pujar. Hem escullit el de la Font per que sembla mes pintoresc, per que hi ha aigua i per les instruccions finals de salvar la serra donades per un bon home que ens va regalar amb nous i atmetlles. Tardem 62 minuts per arribar a la Font del Teix, avui abandonada, l'aigua flueix ara de terra, però encara hi ha la sombra d'un gran teix, una magnífica taula i bancs de pedra.

Bona aigua. Aquesta font es coneguda arreu de les rodalies de Rasquera per que era el lloc de reunió de deu mil caps de bestiar, quan la Reprovació Forestal encara no havia interdit qualsevol mena de pastura i talla d'arbres, bestiar que amb llurs pastors s'ajuntava a l'hora de les menjades. Per cert que la Forestal té un refugi al lloc més alt de la serra, part nord-oriental, habitat en els mesos d'estiu. Continuem pujant i després de passar per davant de coves i forats i refugis de roca dels antics pastors assolim la carena als 87 minuts de pujada. A l'esquerra, el "Sanctus" domina tot el panorama.

Poblema: No podem atacar el "Sanctus" des de aquesta carena. Ens siguem al Sur, però no hi ha camí. No podem aprofitar l'altura en que estem per fe la muntanya. Com sabrem després el corriol per pujar al "Sanctus" arranca des de el vèrtex de les tenalles, però al menys a 300 m. per sota de nosaltres. Es ja el mitjorn, podriem anar fins el fi de la carena Nord però decidim abocar-nos cap dintre les tenalles: el barranc de Cardó. Devallant per un corriol en magnífic bon estat que ens obliga a baixar amb rapidesa, arribem en 15 minuts al vèrtex de la barrancada, no abans d'admirar el forat de 70 m. de diàmetre nomenat Roca Foradada que hi ha sobre un camí que també deu devallar fins el fons.

Açi arranca el corriol per fer el "Sanctus", ben segur, fet per els carmelites per pujar-hi a resar i admirar el pais.

Sempre davallant per el barranc comecem a trobar el camí ben cuidat ben arreglat. Trobem la primera ermita dedicada a Sant Roc, aigua fresca. Aquí i en totes les fonts que anirem veient hi ha l'utensili de vidre foradat per dessota, amb dos dits d'aigua i vinagre, fantàstic sistema d'atrapar mosques que per lo que es veu, son de mida extra per aquí. Veiem coves, més forats, dos, fets per la mà de l'home. Ermites penjades a la vessant dreta: una terriblement encimbellada a l'esquerra.

De sobte la barrancada s'obra: comença el Circ de Cardó. El corriol que s'ha ternat camí ara esdevé passeig ombrívol: entrem als terrenys de Cardó, fonts, mes fonts. Les medicinals estan tancades amb pany i clau en edifici qui te un altre al costat on s'hi prenen banys a altes temperatures: piscina, tennis i gespa ben cuidada. Pocs minuts després ens trobem davant els edificis del Balneari: estem a Cardó, trepitjant les pedres del que fou cenobi amurallat a 530 metres d'altura, lloc que va encantar per primera vegada al fundador del monestir quan el veié. Fou Pere Pau Rebull del Vandellós (Tivissa) que feia dos anys en 1608 que es convertí en Fra Pau de Crist, carmelita, que sabia, per els pastors que les aigües eran miraculosas, car curaban la ronya de les besties. Avui sabem mes de la mort que de la seva vida; durant un any va viure amb una cova fins que va tenir enllestida una ermita de fang i pedra. Quan va morir als 89 anys hi havia ja una serie d'edificacions que si bé no tenian estil feien el seu servei. Fou enbalsamat i restà al cenobi fins el 1835 en que els revolucionaris llençaren la momia de dalt abaix del precipici de Cardó. Secretament fou recollida i posteriorment els revolucionaris la llençaren a la foguera.

A l'any 1866, per primera vegada les ruïnes del cenobi foren visitades per una dona (durant dos cents anys els carmelitas, naturalment, prohibiren a las dones la visita), muller d'un ciutadà tortosí, que junt amb altres formaren una societat gairebé sense permís de l'Estat, i reconstruïren i aprofitaren per construir un balneari que fins el 1920 va tenir un renom extraordinari que el permeteran desenvolupar-se si bé i tot avui dia encara conserva una clientela regional i nacional per que la seva taula resta famosa avui dia, acompanyada sempre per un estol de violins que permeten digerir "comme il faut".

Situats sobre la balconada del tallat de cent metres, admirem el Costumà, la plana entre Cardó i l'Ebre, donada per Ramón Berenger IV al conquerir Tortosa a Berenguer de Pinyol, primer baró d'aquestes terres. A aquesta plana hi baixaren a dormir (ho farem en un porxat) que ben segur segons ens assabentat, encara son propietat dels descendents del primer Pinyol. En aquesta plana encara hem vist les antigualles de premses que son usades familiarment per fer el vi de la bota del recò.

Del Castell de Miravent, de les coves de Benifallet i de la tenalla occidental de la Serra de Cardó en parlarem un altre dia.

El día 12 de diciembre los señores Juliá, Lozada y Fusté presentaron en Tarragona, patrocinada por la Agrupación Excursionista Ginesta, de aquella ciudad y en el salón de actos del Instituto de Segunda Enseñanza. « Antonio Martí Franqués » diapositivas de Maladeta y Pallars, siendo el acto concurridísimo y de extraordinario éxito.

El mismo día y a la misma hora, en nuestro local social, tuvo lugar una sesión de cine con películas sobre la Montaña y la Nieve en la Europa Central, cedidas para esta velada por el Consulado de la República Federal Alemana, lo que agradecemos vivamente.

El día 14 de diciembre se votaron las doce fotografías mejores sobre las 38 que fueron presentadas en esta tercera remesa. Inmediatamente al día siguiente fueron votada las 36 finalistas de las tres entregas. En su momento haremos público los ganadores y el vencedor del « Trofeu al Millor Fotógraf 1964 ».

OPERACION BOUDARGENT

El pasado domingo, 29 de noviembre, se celebró la tradicional Operación, última de las pruebas deportivas del año 1964. El tiempo fue muy frío y un verdadero vendaval azotó la zona Riudecanyes-Escornalbou-Argentera. En ciertos collados el viento era tan fuerte que a duras penas podían sostenerse los participantes. En los primeros tramos, recorrido por el pantano de Riudecanyes hasta llegar al Castillo de Escornalbou el trayecto fue relativamente fácil guardando la mayoría de los equipos las distancias procurando mantener una marcha ni muy rápida ni muy lenta, llegando al Castillo sin que se hubiera destacado ningún equipo para poder señalar su victoria.

En el penúltimo tramo cuya meta era el pueblo de Argentera, el recorrido que hasta aquel momento había transcurrido más o menos plácidamente, se endureció debido a que el sendero obligatorio señalado en los mapas que se entregaron a los participantes había desaparecido en un trecho de más de mil trescientos metros, oculto, mejor dicho cubierto por maleza y completamente borrado por el tiempo y por no transitarse por él. Todos los equipos salvaron el escollo, unos con el corazón y otros con el cerebro, llegando a Argentera todos dentro del tiempo máximo señalado para el tramo, etapa en donde nuestro consocio D. Pelegrín Escarrá, obsequió a los participantes con un cordial, que vigorizó nuestros cuerpos y nos sentó de maravilla, lo que le agradecemos sinceramente. Faltaba todavía el tramo Argentera - Estación Dosaigües, noche cerrada ya y prevista ya que se trata de una pista de grava apta para coches, en donde la dificultad consistía en adaptar la marcha en terreno llano a un promedio obligado y diferente para todos.

El vencedor absoluto de la Operación « Boudargent » ha sido Antonio Llurba el cual gana asimismo la « Copa Tres Presidents », su compañero de equipo, Duard, gana la Copa de Consolación.

La clasificación de los equipos ha sido la siguiente:

1.º— Llurba-Duard 5'7; 2.º— Montoliu-Mª Teresa Andreu 9'7; 3.º— Ordovas Montserrat Miquel 10; 4.º— David-Mª Angeles Albet 11'3; 5.º— Daviu-Arqué 12'3; 6.º— Marcellí-Ana M.ª Ferrer 12'9; 7.º— Elías-Paquita Simón 14'5; 8.º— A. Rión-M.^a (A. F. Icaria) 14'5; 9.º— Salleras-Nuria Gascón 15'5; 10.º— Antón Martín-Montserrat Carbonell 17'1; 11.º— Santacana-Teresa Quintas 17'5; 12.º— Penna-M.ª Soler 18; 13.º— Domingo-Martínez 18'3; 14.º— Aurelia-Magda 20'3; 15.º— Rión-Rión 21'7; 16.º— Jani-Rosita Morata 22'5; 17.º— Morera-Blanca Forgas 22'8; 18.º— Ramón Martí-M.ª Planas 28'5; 19.º— Camarós-Margot Sunyer 42'7.

circular para los socios

informa el consejo directivo

todos los asociados se les comunica que está [formándose una Sección o Grupo Juvenil que abarcará a todos los jóvenes de ambos sexos para fomentar en ellos la práctica del excursionismo en todas sus especialidades. Habiéndose iniciado estas, se ha fijado los jueves de cada semana para

intercambiar opiniones y preparación teórica. Estos muchachos estarán aleccionados por tres miembros de la Sección Montaña que cuidarán de las salidas oficiales del grupo. Si algún muchacho desea informarse al respecto puede dirigirse a nuestro vicepresidente Sr. Blanes.

También anunciamos que en la primera quincena del mes de febrero habrá Asamblea General Extraordinaria, para adicionar a nuestros Estatutos las nuevas normas indicadas por el Estado con referencia a las nuevas disposiciones referentes a la Ley de Asociaciones, Asamblea que esperamos asistan la mayoría de nuestros asociados.

Comunicamos asimismo que en este mes de enero habrá el Reparto de Premios correspondiente al último semestre, conjuntamente con una velada, aproximadamente hacia el último sábado del mes.

Deseamos también a todos nuestros asociados y familiares un próspero año 1965 y para nuestra Entidad el deseo de que pueda marcar otro jalón en su marcha social y deportiva.

Y finalmente anunciamos para el día 21 de febrero la Cena Anual de Socios. Pueden inscribirse en nuestro local.

secretaría

Movimiento de socios entre Noviembre y Diciembre

ALTAS

- 879— Manuel Artigas Beitrán
- 880— Nuria Yila ¡Mestres
- 881— Miquel Orriols Mas
- 882— M.ª Pilar Nuet Va!era
- 888— Francesc Arques Borrás
- 884— Nuria Gascón Peribañez
- 883— M.ª Angels Albet Ortiz
- 884— Isidro Poch Milá
- 885— Pere Boca López
- 886— Valentín lina Mestres

BAJAS

- 510 Sep. 59— Emilia Forné
- 779 Mar. 63— M.ª Terese Fontanillas
- 718 Mar. 62— Lluisa Porgas
- 802 Jim. 63— Jorge Aleara/,
- 437 Jul. 58— Salvador Rovira

asociado premiado con
cien^peset

"CREU DE SANCTUS"

A la banda meridional de Catalunya, banda esquerra de l'fibra hi ha una muntanya que quasi be te mil metres d'altura (994). La gent del país la coneix per la "Creu de Sanctus", si be pero oficialment està batejada en els mapes catastrals per el nom de "Chaquera". Aquesta muntanya es l'eix d'unes tenalles serralenques que fins el N. arriban al poblé de Rasquera i per l'Oest quasi be al Ebre, adrecant-se entre Benifallet i Tivenys. El nom d'aquesta serralada es Serra de Cardó. Dintre els bracos de dites tenalles, sorlint del vértex i baixant suaument es troba una planura penjada a cent metres d'altura que es nomenada Circ de Cardó.

Des de aquest vértex fins on queda tallat hi han vint-i-set fonts d'aigües fresques i clares i quasi al finir, tres fonts medicináis. En aquest barranc de cara al N. amb roca banda i banda s'hi escalonen quatre ermites, ben conservades, ben situades amb aigua cadascuna d'elles i a la fí s'aixeca sobre les ruïnes de l'antic convent de carmelites, el Balneari de Cardó penjat sobre la cinglera de exactament cent cinc metres, per el que tan sois s'hi entra i surt per la carretera de grava terra construïda l'anv 1909, barrimida a la cara Est de la vorera de la serra.

Ultra aquestes caraterístiques queja la fan encisadora, també hi han coves i avenes que sera un jorn interessant beixar-hi i el riu Ebre d'amplada extra ja en aquesta part.

Aquesta comarca no havia sigut mai visitada excursionísticament per cap membre de la nostra Agrupado. Tan sois el Sr. Miquel Fortuny, havia assolit i per carretera manta vegades el Balneari de Cardó, del que sabien per ell que està situat en un paratge on es pot gaudir d'una bellesa de relen.

Estudiaren! la manera d'entrar dintre les tenalles de la forma mes susti, económica i escaient i escullirem com a base el poblé de Rasquera, a 174 m. d'altura, a dos Km. del riu Ebre i a 14 Km. de Mora, poblé que està sota la protecció d'un turó de considerable altura, al que precisament es nomenat "Atalaia," on hi ha Termita de Sant Doménec, sant per el que el poblé té una veritable bogeria, car que durant segles protegí als habitants de totes les plagues de pesta que varen patir Tortosa per una banda i Mora per l'altra i a Rasquera mai un sol brot, lo que es contradiu pero, el que el patró que es venera a l'església de gran nau servada per sis columnants, sigui Sant Joan. Misteris de la fableta humana.

De bon matí sortirem del poblé per la carretera que va al Perelló, no per la que va a Cardó a li i efecte de atansar-nos a la serralada per la part oriental que es la mes suau, al menys des de la banda Mora Rasquera, pujar dílt les tenalles a 950 metres i fer el "Sanctus" finint sobre Cardó al capvespre de la jornada

El panorama es superb degut especialment al taló de forns que sempre tenim, aixó es, les serralades de l'altra banda del riu, Pándols i Caballs que es retallen ben be. El bó del dia i l'espectacle feia avançar xino-xano. Després de 29 minuts de carretera i de 53 de camí de carro ens situem en una cuïlla de corriols. El de l'esquerra salva la serra per la Font del Teix i el de la dreta per el Portilló de Cardó. Es aquí quan comencen a pujar. Heñí escullit el de la Font per que sembla mes pintoresc, per que hi ha aigua i per les instruccions fináis de salvar la serra donades per un bon home que ens va regalar amb nous i ametlles. Tardem 62 minuts per arribar a la Font del Teix, avui abandonada, l'aigua fiueix ara de terra, pero encara hi ha la sombra d'un gran teix, una magnífica taula i bañes de pedra.

Bona aigun. Aquesta font es coneguda arreu de les rodalies de Rasquera per que era el lloc de reunió de den mil caps de bestiar, quan la Peprovació Forestal encara no havia interdit qiulsevol mena de pastura i talla d'arbres, bestiar que amb llurs pastors s'ajuntaba a l'hora de les menjades. Per cert que la Forestal té un refugi al lloc mes alt de la serra, parí ñor-oriental, habitat en els mesos d'istiu. Continuem pujant i després de passar per davant de coves i forats i refugis de roca deis antics pastors assolim la carena ais 87 minuts de pujada. A l'esquerra, el "Sanctus" domina tot el panorama.

Poblema: Xo podem atacar el "Sanctus" des de aquesta carena. Ens siguem al Sur, pero no hi ha camí. No podem aprofitar l'altura en que estem per fe la muntanya. Com sahreni després el corriol per pujar al "Sanctus" arranca des de el vértex de les tenalles, pero al menys a 300 m. per sota de nosaltres. Es ja el mitjorn, podriem anar fins el fi de la carena Nord pero decidim abocar-nos cap dinire les tenalles: el barranc de Cardó. Devallant per un corriol en magníic bon estat que ens obliga a baixar amb rapidesa, arribem en 15 minuts al vértex de la barrancada, no abans d'admirar el forat de 70 m. de diame tre nomenat Roca Foradada que hi ha sobre un camí que també deu devallar fins el fons

Aci arranca el corriol per fer el "Sanctus", ben segur, fet per els carmelites per pujar-hi a resar i admirar el pais.

Sempre davallant per el barranc comecem a trobar el camí ben cuidat ben arreglat. Trobem la primera ermita dedicada a Sant Roe, aigua fresca. Aquí i en totes les fonts que anirem veient hi ha l'utensili de vidre foradat per dessota, amb dos dits d'aigua i vinagre, fantástic sistema d'atrapar mosques que per lo que es ven, son de mida extra per aquí. Veiem coves, mes forats, dos, fets per la má de l'home. Ermites penjades a la vessant dreta: una terriblement encimbellada a l'esquerra.

De sobte la barrancada s'obra: comença el Gire de Cardó. El corriol que s'ha ternat camí ara esdevé passeig ombrívol: entrem ais terrenys de Cardó, fonts, mes fonts. Les medicináis están tancades amb pany i clau en edifici qui te un altre al costat on s'hi preñen banys a altes temperaturas : piscina, tennis i gespa ben cuidada. Pocs minuts després ens trobem davant els edificis del Balneari: estem a Cardó, trepitjant les pedrés del que fou cenobi amurallat a 530 metres d'altura, lloc que va encantar per primera vegada al fundador del montstir quan el veié. Fou Pere Pau Rebull del \ andellós (Tivissa) que feia dos anys en 1608 que es convertí en Fra Pau de Crist, carmelita, que sabia, per els pastors que les aigues eran niiraculosas, car curaban la ronya de les besties. Avui sabeni mes de la morí que de la seva vida ; durant un any va viure amb una cova fins que va teñir enllestida una ermita de fang i pedra. Quan va morir ais 89 anys hi havia ja una serie d'edificacions que si be no tenían estil feien el seu servei. Fou enbalsamat i resta al cenobi fins el 1835 en que eís revolucionaos Henearen la momia de dalt abaix del precipici de Cardó. Secretament fou recollida i posteriorment els revolucionaris la Henearen a la foguera.

A l'any 1866, per primera vegada les ruines del cenobi foren visitades per una dona (durant dos cents anys els carmelitas, naturalment, prohibiren a las dones la visita), muller d'un chitada tortosí, que junt amb altres formaren una soeietat gairebé sense permís de l'Kstat, i reconstruiren i aprontaren per construir un balneari que fins el 1920 va teñir un re n o ni extraordinari que el permeteran desenvolupar-se si be i íot avui dia encara conserva una clientela regional i nacional per que la seva taula resta famosa avui dia, acompanya-(ja seinpre per un estol de violins que permcten digerir "conmie il faut".

Situáis sobre la balconada del tallat de cent metres, admirem el Costuma, la plana entre Cardó i l'Ebre, donada per Ramón Berenger IV al conquerir Tortosa a Berenguer de Pinyol, primer baró d'aquestes ierres. A aquesta plana hi bailaren a dormir (ho farem en un porxat) que ben segur segons ens assabentat, encara son prcpietat deis descendents del primer Pinyol. En aquesta plana encara heñí vist les antigualles de premses que son usades familiarmeni per fer el vi de la bota del recó.

Del Castell de Miravent, de les coves de Benifallet i de la tenalla occidental de la Serra de Cardo en parlaren! un altre dia.

El día 12 de diciembre los señores Julia, Lozada y Fuste presentaron en Tarragona, patrocinada por la Agrupación Excursionista Ginesta, de aquella ciudad y en el salón de actos del Instituto de Segunda Enseñanza. « Antonio Martí Franqués » diapositivas de Maladeta y Pallars, siendo el acto concurridísimo y de extraordinario éxito.

El mismo día y a la misma hora, en nuestro local social, tuvo lugar una sesión de cine con películas sobre la Montaña y la Nieve en la Europa Central, cedidas para esta velada por el Consulado de la República Federal Alemana, lo que agradecemos vivamente.

El día 14 de diciembre se votaron las doce fotografías mejores sobre las 38 que fueron presentadas en esta tercera remesa. Inmediatamente al día siguiente fueron votada las 36 finalistas de las tres entregas. En su momento haremos público los ganadores y el vencedor del « Trofeu al Millor Fotógraf 1964 ».

OPERACIÓN BOUDARGENT

El pasado domingo, 29 de noviembre, se celebró la tradicional Operación, última de las pruebas deportivas del año 1964. El tiempo fue muy frío y un verdadero vendaval azotó la zona Riudecanyes-Escornalbou-Argentera. En ciertos collados el viento era tan fuerte que a duras penas podían sostenerse los participantes. En los primeros tramos, receñido por el pantano de Riudecanyes hasta llegar al Castillo de Escornalbou el trayecto fue relativamente fácil guardando la mayoría de los equipos las distancias procurando mantener una marcha ni muy rápida ni muy lenta, llegando al Castillo sin que se hubiera destacado ningún equipo para poder señalar su victoria.

En el penúltimo tramo cuya meta era el pueblo de Argentera, el recorrido que hasta aquel momento había transcurrido más o menos plácidamente, se endureció debido a que el sendero obligatorio señalado en los mapas que se entregaron a los participantes había desaparecido en un trecho de más de mil trescientos metros, oculto, mejor dicho cubierto por maleza y completamente borrado por el tiempo y por no transitarse por él. Todos los equipos salvaron el escollo, unos con el corazón y otros con el cerebro, llegando a Argentera todos dentro del tiempo máximo señalado para el tramo, etapa en donde nuestro consocio D. Pelegrín Escarrá, obsequió a los participantes con un cordial, que vigorizó nuestros cuerpos y nos sentó de maravilla, lo que le agradecemos sinceramente. Faltaba todavía el tramo Argentera - Estación Dosaigües, noche cerrada ya y prevista ya que se trata de una piñta de grava apta para coches, en donde la dificultad consistía en adaptar la marcha en terreno llano a un promedio obligado y diferente para todos.

El vencedor absoluto de la Operación « Boudargent » ha sido Antonio Llurba el cual gana asimismo la « Copa Tres Presidents », su compañero de equipo, Duard, gana la Copa de Consolación.

La clasificación de los equipos ha sido la siguiente:

1.º— Llurba-Duard 57; 2.º— Montoliu-M.ª Teresa Andreu 97; 3.º— Ordovas Montserrat Miquel 10; 4.º— David-M," Angeles Albet 11'3; 5.º— Davíu-Arqué 12'3; 6.º— Marcelí-Ana M." Ferrer 12'9; 7.º— Elías-Paquita Simón 14'5; 8.º— A. Hiñón-M.^a (A, F. Icaria) 14'5; 9.º— Salieras. Nuria Gascón 15'5; 10.º— Antón Martín-Montserrat Carbonell 17'1; 11.º— Sanlacana-Teresa Quintas 17'5; 12.º— Penna-M." Soler 18; 13.º— Domingo-Mal tinez 18'3; 14.º— Aurelia-Magda 20'3; 15.º— Riñón-Riñón 21'7; 16.º— Jani-Rosita Morata 22'5; 17.º— Morera-Blanca Forgas 22'8; 18.º— Ramón Martí-M.ª Planas 28'5; 19.º— Camarós-Margot Sunyer 427.